

LETTER #17: MONDAY 27 ADAR - MARCH 20

Spiritual Remedy for Foot Pain

Printed in Igros Kodesh Vol. 18 pp 280-281

ו'תשעו

By the Grace of G-d
19 Adar II, 5719
Brooklyn

Greetings and blessings,

In response to your letter of 17 Adar I which I just received containing your request for a blessing and a *pidyon nefesh* in connection with your health.

I will mention you for everything that you requested during an auspicious time at the holy resting place of my esteemed father-in-law, the Rebbe, of saintly memory.

Being that you are involved in the affairs of the shul, and since, in our times, a shul is also a *beis hamedrash*, meaning a place of public Torah study: It is self-understood and evident that [when you will] increase your efforts to improve matters of *yiras Hashem* and Torah study in your shul, the merit of the public will assist you in increasing the blessings of Hashem, including in matters of your health.

[Moreover,] being that the spiritual and physical are interdependent for a Jew, strengthening the health of the soul — particularly through *mitzvos* — affects the health of the body. The Sages say, “the two hundred forty-eight positive *mitzvos*

ב"ה,
י"ט אדר שני, תשי"ט
ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה למכתבו מ"ז אדר ראשון שהגיע
זה עתה ליד, בקשת ברכה פ"נ בקשר
עם מצב בריאותו.

בעת רצון זכירוהו על הציון הקדוש של
קבודת קדשת מורי ורבי אדמו"ר
זוקללה"ה נבג"מ ז"ע להמצטרף לו
מתאים לתוכן כתבו.

ומאחר שיש לו חלק בעניני בית הכנסת,
ובדורותנו אלה בית הכנסת הרי הוא גם
בית המדרש, זאת אומרת ענין תלמוד
תורה דרבים, מובן וגם פשוט, שכל
שיתדל יותר להיטיב עניני יראת שמים
והלמוד בבית הכנסת, זכות הרבים
מסייעת להוספה בברכות השם יתברך
וגם בעניני בריאותו הוא,

וכיון אשר אצל איש ואשה הישראים,
הרי הגשמיית והרוחנית יחד הילכו,
כולים לפעול על בריאות הגוף על ידי

parallel the two hundred forty-eight limbs of the person.” It is therefore self-understood that the spiritual remedy for a foot ailment is in the area of charity, for “possessions [stand one on] his feet,”[1] as is taught by our Sages.[2] [Thus, an ailment in the foot can be rectified spiritually with money — by giving charity.]

Additionally and of primary importance is the subject of faith, which is what the entire person is supported by, as our Sages ruled: “Chabakkuk came and supported [Judaism] with one [principle — faith], as is written, ‘And the righteous shall live by their faith,’” and “Your nation is entirely righteous.” [Hence, every Jew lives by their faith, and it is thus also associated with the health of the feet.]

Although all Jews are innately “believers, descendants of believers,” the faith of a Jew must also be integrated with his mindset throughout the entire day. This means that he seeks the [involvement] of Divine Providence within every matter or occurrence, despite the concealment of natural veils, and he knows that as long as he does not find the element of Divine Providence [in each situation], he does not accurately comprehend the matter or occurrence. [As a result, when he cannot find this element of Divine Providence,] he becomes frustrated, and this frustration is proof that his belief is complete and is not only peripheral or partial. Nonetheless, even [if he is lacking this frustration], he is certainly still a “believer,” for all Jews are “believers, descendants of believers,” as mentioned above.

There is a clear directive of our Sages concerning the above.[3] They comment on the verse, “And the faith of your times...’ Faith [refers to] *Seder Zera'im*, [the *mishnayos* discussing agriculture,] because the person believes in the Lifeforce of the worlds and plants” (*Yerushalmi* quoted in *Tosfos, Shabbos* 31a). [This statement] means [that a Jew] does not rely on the rules of nature even in agriculture; rather, [he relies] **exclusively** on faith in the Lifeforce of the worlds — Hashem — and this is the sole motivation for planting seeds in the ground, believing that they will eventually begin to grow.

The validity of such belief can be witnessed in the days of Purim which we recently celebrated. Seemingly, the redemption of the Jewish people was in a very natural manner — through the fact that

חזוק בבריאות הנשמה, ובפרט
במצות. וכמאמר רז"ל רמ"ח מצות
עשה פנגד רמ"ח אבריו של אדם,
מוכן שפחוש ברגלים התקון
ברוחניות שלו הוא בעניני צדקה,
שהרי הוא היקום אשר ברגלו, כדברי
רז"ל,

ועוד והוא העקר בעניני אמונה,
שהיא המעמידה את כל האדם
וכפסק דין רז"ל, בא חבבוק
והעמידו על אחת, שנאמר וצדיק
באמונתו יחיה ועמך כלם צדיקים,
ואף שכל ישראל מאמינים בני
מאמינים, הרי אמונת בני ישראל
צריכה להיות דוקא באפן שתשפיע
על מהלך מחשבתו במשך כל היום,
זאת אומרת שבכל מארע וענין
יחקור ויחפש ענין ההשגחה פרטית
אשר בו, למרות ההעלם וההסתרה
דלבושי הטבע, וידע ברור אשר כל
זמן שלא מצא נקדת ההשגחה
פרטית עדין אינו יודע הענין והמארע
לאמתתו, ועד כדי כך שיהיה חסר
בשביעת רצונו, שמצב נפשי זה,
הכחה אשר אמונתו היא במלואה,
ולא רק באפן מקיף או באפן חלקי,
אף שגם אז פשיטא שמאמין הוא
וכנ"ל דכל ישראל מאמינים בני
מאמינים.

ועל האמור הוראה ברורה היא
ברז"ל, וכדבריהם על הפתוב, והיה
אמונת עתה וגו' אמונה זה סדר
זרעים, שמאמין בחי העולמים זורע
(ירושלמי הובא בתוס' שבת ל"א א')
שפרשו שאפילו בענין הזריעה אינו
סומך על חקי הטבע, כי אם אף ורק
על אמונתו בחי העולמים, ורק זה
ממריצו להשליך הגרעינים בארץ
ולהאמין שסוף סוף יצמיח.

ועד כמה אמתית היא האמונה הנ"ל,
מוכן גם כן מימי הפורים שזה עתה
באנו מהם, שלכאורה הצלת ישראל

a Jewish girl was the ruler of the world's wife. Yet, it is considered one of the greatest miracles, so much so that Purim was established as its own special festival — when we recite the blessing of “Who has performed miracles” — [that is observed] to this very day. It even has its own talmudic tractate, whereas the miracle of Chanukah was not granted such a merit.

Respectfully, and with blessings for good tidings in all of the above.

[1] It is the foundation, like the feet.

[2] See also above vol. 15 #5621, and as noted in the footnotes. See *Sanhedrin* 110a.

[3] See *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 216; p. 240, which elaborate on this point

הַיְתָה בְּאֶפְסוֹן הַכִּי טְבֵעֵי, עַל יְדֵי שְׁבֵת
יִשְׂרָאֵל הַיְתָה אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמּוֹלֵךְ
בְּכַפָּה, וּבְכָל זֶה נִחְשָׁב זֶה מִהַנְּסִים הַכִּי
גְדוֹלִים עַד שֶׁקָּבְעוּ לָזֶה יוֹם טוֹב בְּפָנָי
עֲצָמוֹ, בְּרַכַּת שְׁעֵשֶׂה נְסִים עַד הַיּוֹם
הַזֶּה, וְאַפִּילוֹ מִסַּכַּת בְּפָנָי עֲצָמָה, אֲךָ
שֶׁלֹא זָכָה לָזֶה נִס חֲנֻכָּה.

בְּכָבוֹד וּבְבִרְכָה לְבִשּׁוּרוֹת טוֹבוֹת בְּכָל
הָאָמוּר.

שְׂמִיחוּשׁ בְּרַגְלִים . . צְדָקָה . . אֲמוֹנָה:
רֵאָה גַם לַעִיל חֵט"ו אַגְרַת ה'תְּרַכָּא,
וּבַהֲנַסְמֵן בַּהֲעֵרוֹת שֵׁם.